

os «IV Premios Ciudad de Olot»

do te realizas a ti mismo y efectúas hallazgos dentro de tu ser que apenas conocías, aspectos que ignorabas o que nunca habías descubierto. Antes de escribir, pienso mucho acerca de lo que me propongo y cómo voy a llevarlo a cabo. Me gusta escribir con un medio ambiental adecuado, casi a oscuras, junto al fuego de la chimenea... Es entonces cuando acude la inspiración y escribo...

—¿Tú crees en la inspiración?

—Bien, poseo un concepto que difiere de la idea que tenían sobre ella los románticos, por ejemplo. Pero estoy firmemente convencida que una vez has forzado tu imaginación, te has exprimido el cerebro, la inspiración acude a tu cita, como esa mórfida que llega a mi narración de un modo fortuito y parte el eje de un cuento...

Me quedo con las ganas de seguir dialogando con Concha Malagrida, esa muchacha desenvuelta, elegante, nada afectada, que tan feliz se siente transitando por esos horizontes inconcretos del mundo de la fantasía, muy a menudo vedados a los ojos de la Humanidad. Pero el tiempo apremia y mi rueda de entrevistas aún no ha tocado a su fin. Con mi enhorabuena por el Premio obtenido me despido de Concha, esperando una nueva oportunidad para reemprender nuestra conversación rota...

E. Molero Pujós

Premio "Josep Maria Mir Mas de Xexàs" 1970

La novel·lista NÚRIA MINGUEZ

Núria Mínguez ha estat guanyadora del premi de contes per a infants amb la seva obra "El drac de la felicitat". Ella fou també la guanyadora de l'"Immortal Girona" de novel·la amb "Les forces del mal". Una novel·lista de tremp ferm es manifesta dins el nostre panorama, tan mancat de figures que posseeixin un veritable pes específic. Enraonem un xic precipitadament la senyora Núria Mínguez i jo, mentre el seu espòs ens observa.

—He llegit a alguna banda que la seva vocació literària podriem considerar-la heretada del seu pare...

—Sí, el meu pare, Joan Mínguez, fou un bon poeta i novel·lista català. El que succeí és que hagué d'abandonar gairebé totalment el conreu de la literatura catalana, a conseqüència de la forta crisi general que aquesta patí. Quan s'eixamplaren una mica les possibilitats, llavors el meu pare moria sense haver pogut reemprendre la seva tasca.

—¿Com s'ha anat desenvolupant la seva vocació?

—Jo sóc barcelonina, hem viscut a l'estranger— França, Itàlia, Portugal—, havent viatjat molt. La literatura m'ha agradat sempre. Després d'estudiar el batxillerat vaig seguir la carrera de Farmàcia. Tot això vol dir que de temps per a dedicar-me a escriure no n'havia tingut gaire, donades les meves activitats en un terreny no pas massa escaient per a fer-hi literatura. Superada aquesta etapa, casada i consolidada l'estructura familiar, vaig pensar que, definitivament, havia arribat l'hora d'intentar donar-me a conèixer. El sistema seguit fou presentar la meua novel·la "Les forces del mal" al premi "Immortal Girona", la qual ha estat editada en data encara molt recent.

—¿Col·labora habitualment en alguna publicació, pertany a algun grup concret, freqüenta alguna tertúlia?

—No. Treballo d'una forma aïllada, car estic desconnectada de tothom, en aquest aspecte.

—¿Té molta obra acumulada?

—Cinc novel·les que esperen la seva oportunitat de sortir a la claror. També he fet algunes narracions per a infants, que resten igualment inèdites.

—¿Com va néixer "El drac de la felicitat"?

—Aquesta narració va ésser concebuda i confeccionada pensant en el Premi d'Olot.

—¿Llegeix molt?

—Procuro no llegir massa a fi i efecte d'evitar influenciar-me. De totes maneres m'interessen molt els clàssics del gènere novel·lístic i la literatura anglesa de principis de segle.

—Sí, jo domino l'anglès, el francès, l'italià i el portuguès, a més del català i el castellà, naturalment. Trobo molt interessant l'experiència de llegir en directe, car hom penetra molt més dins l'esperit de l'obra, assimilant perfectament la intencionalitat de l'autor. Les traduccions que hi ha en circulació no sempre són tan acurades com caldria desitjar.

—Donats els seus coneixements idiomàtics i la seva facilitat per a la tasca literària, ¿per què no es dedica a les traduccions?

—En principi em sembla una feina molt pesada, de gran responsabilitat. Cal fer un treball a consciència, a fi i efecte que no es perdi el més lleu matís. Jo, francament, m'estimo més dedicar el meu temps a la creació.

—¿Algunes predileccions artístiques al marge de les lletres?

—Doncs sí, la pintura. Però he hagut de deixar-la, car primordialment m'interessa la literatura.

Li recordo a Núria Mínguez que he llegit alguns comentaris particularment elogiosos ran de "Les forces del mal". Sento una viva curiositat per a conèixer l'obra d'aquesta novel·lista catalana que ha sorgit espontàniament, aliena a les "circumstàncies" habituals en aquests casos.

JORDI CUADRAS, un futur biòleg autor de narracions

En Jordi Cuadras és un xicot ros, esprimatxat, d'aire una mica distret. Ha vingut de Barcelona a recollir el seu premi ("Pau Estorch i Xiqués").

—¿Quina ha estat l'obra premiada, Jordi?

—Una narració humorística que s'anomena "El déu de la figuera".

—¿Quants anys tens?

—Vint-i-tres i estudio Biologia.

—¿On t'has donat a conèixer com creador literari?

—He publicat algun conte infantil a "Cavall Fort".

—¿Quines són les teves dedicacions habituals?

—El conte infantil, el conte diem-ne per a grans (d'humor, o bé seriós), i la novel·la. Fins ara, deixant de banda els contes de "Cavall Fort", les altres coses resten inèdites.

—¿Veus compatible, en el futur, la Literatura i la Biologia?

—Sembla que en principi no ho siguin massa de compatibles. De totes maneres, jo procuraré que arribin a ésser-ho.

—¿Quins contactes tens amb el nostre món literari?

—La meua activitat, en aquest sentit, és independent. Comprenc que l'escriptor necessita donar-se a conèixer al gran públic, però és molt difícil d'assolir-ho. L'ideal és una col·laboració fixa en un periòdic o una revista. D'aquesta manera estableixes aquell necessari